

שורול. עורכיהדין שלו הציגו טענה חרשה, שהפתייה מאור את המפקח-על-מטבע-חוץ ואנשיו. לטענתם, עקב פסק-הבוררות, הפכה חברת מועדון הים האדום לחברת-חוץ (לא ישראלית), ולכן אין היא כפופה למרותו של בנק ישראל, והיא זכאית להחזיק בכסף בחו"ל, ללא שום הגבלה.

כאופן שוטף נעזר פפושדו בשרותיו של מישרר עורכיהדין של שרגא בירן. לצורך המאבק עם בנק ישראל הוא שכר גם את שירותיו של עורכיהדין אמנון עברון, המת-מה בתחום זה. את טענתם ביטסו עורכיהדין של פפושדו על כך שהמישרר הרשום של החברה היה בטאבה, ומכיוון שטאבה היא (המשך בעמוד 48)

כמה השקיע פפושדו במלון וכמה קיבל תמורתו

על סמך נתונים בדוקים, היתה עלותו הכוללת של המלון בטאבה כ-22 מיליון דולר. 12 מיליון הגיעו כהלוואות ממשלתיות, ארבעה מיליון כמענקים ממשלתיים, ורק שישה מיליון הושקעו עליידי השותפים בחברת מועדון הים האדום.

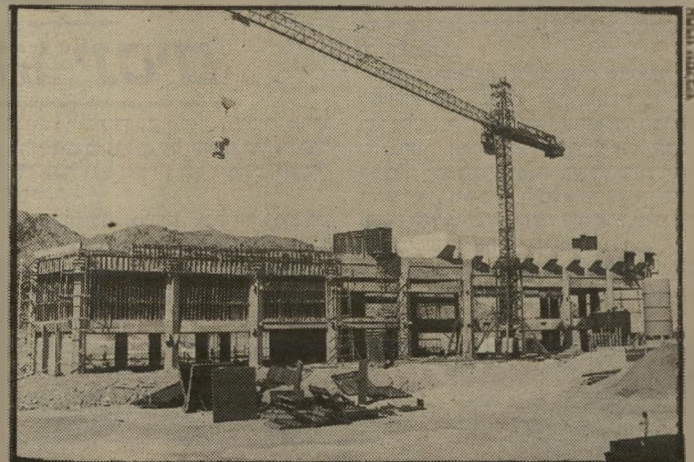
בתחילה, היו אלו שלושה יזמים אילתיים שהתכוונו להקים במקום מלון ברמה של שני כוכבים. בסוף 1977 רכש אלי פפושדו, באמצעות חברת מלונות ים-סוף שבעלתו, את השליטה בחברת מועדון הים האדום (84 אחוזים) ופעל לשינוי תנאי ההיתר, באופן שאושר להקים מלון ברמה של חמישה כוכבים, ובו 357 חדר.

הבנייה ארכה כארבע שנים, והסתיימה בחודש נובמבר 1982. פפושדו הבין מהשלב הראשון כי הוא זקוק לשישה מיליון הדולר הדרושים כחון עצמי להקמה, ולשם כך גייס בשלב הראשון את איש-העסקים עמונאל לאלו, שהביא עימו משקיעים למרוייקס.

יותר מאוחר, לקראת סוף הבנייה, צורמו לשותפות אנשי-הכספים ריגד ופישמן, שנכנסו לשותפות בחברה-האם. ריגד-פישמן, באמצעות החברות יספ"רו ויורובל השקיעו שלושה מיליון דולר, וקיבלו תמורתה 42 אחוזים ממניות מלונות ים-סוף. פפושדו ולאילו השקיעו את שלושת מיליון הדולר הנוותרים. בראיון, שנערך איתו במרץ 1985 לשבועון כותרת ראשית ז"ל, סיפר פאמו: "כשראיתי את המקום, התאהבתי בו מייד, וראיתי בו אפשרות לפיתוח משהו אחר. רכשתי מהבעלים המקוריים את השליטה במועדון הים האדום, והשארתי אותם כשותפים זוטרים.

בהתחלה אני ומנו לאלו גילגלנו את העניין. היתה לי חברת-בנייה די משגנת, אז גילגלתי כספים. קיבלנו הלוואות ממשלתיות, ולקראת סוף הבנייה גייסנו את ריגד-פישמן. על ידי היזום והניהול, נשארתי שותף בכיר בחברה. אני הייתי המשקיע הקטן. שמתו פחות מהם, ונשארתי בעל-המניות הגדול. זה תמיד היה הפטנט שלי. מי שמוכיל את כל העסק - מגיע לו. אני הפרומוטור. זה האדם הכי חשוב בביזנס. המנוע, היוזם, הבונה, הכל. ולאדם כזה, יש יתרונות פיננסיים מרגע שהוא מתחיל את העסק. עובדה שכל השותפים שלי, הפי."

מתוך הנחה שפפו השקיע בפועל פחות ממיליון וחצי דולר בבניית המלון (אני הייתי המשקיע הקטן), כדבריו, מעניין לראות לאן הוא הגיע עם ההשקעה הזו. המלון התגלה תוך זמן קצר כתרנגולת המטילה ביצי זהב.

כך זה נראה כשהחלט על החזרת סיני שני חברים

במשך הזמן חלה תנועה בשותפים השונים, ופפושדו רכש עוד ועוד מניות בחברת מלונות ים-סוף. בדצמבר 1987, ערב היציאה של החברה לבורסה, החזיק פפושדו ב-60 אחוזים ממניות החברה. לאחר ההנפקה (ועד היום), הוא נותר עם 52.75 אחוזים.

המלון בטאבה נמכר ב-30 מיליון דולר. (37 כבר נמצאים בבנק בשוויץ, ושלושה מיליון אמורים להיות משולמים בעתיד). אם מחר בבוקר יחליט פפושדו שהוא מעוניין לממש את רווחיו ממכירת המלון, הוא יהיה זכאי לקבל 52 אחוזים מהדיווידנד שתקבל חברת מלונות ים-סוף, בזכות 84 האחוזים שיש לה בחברת מועדון הים האדום.

במילים אחרות, פפושדו יכול למשוך 42 אחוזים מ-37 מיליון דולר, שהם כ-15.5 מיליון דולר לפני מס. פי עשר מההשקעה הראשונית שלו בבניית המלון.

במשך השנים פפושדו משך דיווידנדים שמנים, שכר והטבות מחברת מועדון הים האדום. כך למשל, בשנתיים האחרונות, הוא אישית קיבל כשני מיליון דולר מתוך הדיווידנד שהועבר למלונות ים-סוף. בנוסף, הוא קיבל עוד כמיליון ש"ח כשכר והטבות שונות. כל הכבוד!

המתבודד המפורסם מחפש גם אשה. מי מוכנה?

פרקש רוצה

להקים ישיבה

הוא קיבל ירושה בסך 6000 ש"ח, ובה

הוא רוצה להקים ישיבה כדי למצוא

חברה רוח. אבל כדי למצוא אשה

חדשה הוא מוכן גם להתאסלם

אילנה אלון

לנחמן פרקש אין בעיות כלכליות. את כל רכושו הוא נושא, בתרמיל גדול ומתוח, על גבו.

בתרמיל יש בקבוקי-פלסטיק מישפחה, מלא מים, וכיכר לחם לבן. התרמיל ר"11 עיזים הם כל רכושו של פרקש עלי ארמות. "מבחינה כלכלית אני רווקא בסדר, מקבל כסף מהביטוח הלאומי, ותמיד מוצא משהו לאכול. איפה שגרר בני-אדם יש תמיד עץ תאנה, או זית, או משהו אחר שאפשר לאכול." לפני זמן קצר נפטרה אמו של פרקש והשאירה לו ירושה, 6000 ש"ח. בכסף הזה, שהעבירה לו אחותו הבכירה, הוא רוצה להקים ישיבה. הדבר שחסר לפרקש כיום הוא "רוח" וגם חברה.

במילחמת-סיני נעצר פרקש בראשונה ב"אשמת שוד כתנובה. כאשר שאל אותו השופט "בן כמה אתה?" ענה: "בן 20 וחצי". מאז עברו יותר מ-30 שנה, והנער בן ה-20 הפך לגבר תימהוני בשנות ה-50 לחייו. כיום, מגודל זקן ושפם, נטול שיניים ולבוש בכגודים ישנים ומלוכלכים, הוא מספר על חייו. "כשנכנסתי

לכלא הייתי בן 20 בשיא הכוחות שלי. הייתי עושה כיד כל היום, שופך זרע כמו מים, היה ממש נחל. התבודדתי בכלא, לא יכולתי לסבול אנשים אחרים. אנאלפתיים ופסיכיים

פרקש בתמונה מישטרית (1956) עו זה כמו אשה

פרקש במעצר (1960) בישראל, האלימות סדרת

התעללו בי. ביקשתי לשבת לבדי באיקסים. (תאים מבודדים בכלא-אילון, שבהם ישבו אסירים ביטחוניים או מסוכנים.)

פרקש נולד בדרום-תל-אביב למישפחה מסורתית. הוא היה הצעיר שבין חמישה יל-דים. הוריו חיו במתח תמידי ובמריבות. ואביו היה מכה את ילדיו. לנחמן הקטן לא היה קשר עם מישפחתו, והוא נהג לרדת לים, לרוג ולהסתובב בחוף. "מאז שנולדתי ראיתי מסכר-כי גיבורים, אבראיים, הלכתי ללמוד נוקס כדי שלא להיות פראייר. פה בישראל האלי-מות מרבית, הכוח מרבר.

נעצרת בתקופת השיא שלי. בא מישהו מדגמרק, כדי לקחת אותי להתאגרף שם. כאיר